

9. července 2023, 5. neděle po sv. Trojici (Střešovice)

Introit: Davidův. K tobě, Hospodine, pozvedám svou duši,

² v tebe doufám, Bože můj, kež nejsem zahanben, ať nade mnou moji nepřátelé nejásají.

³ Ano, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe, zahanbeni budou věrolomní, vyjdou s prázdnou.

⁴ Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách.

⁵ Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása, každodenně skládám svou naději v tebe.

⁶ Hospodine, pamatuj na svoje slitování, na své milosrdenství, které je od věčnosti. (Psa 25:1-6 CEP)

Píseň: 33,1-5 *K tobě duši pozdvihuji (Žalm 25)*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že jsme mohli přijít. Sem do kostela, mezi lidi, snad i blíž k tobě. Za neděli a kostel děkujeme. Za to, že jsi nás ty sám nějak nasměroval, postrčil, že nás doprovázíš.

Děkujeme za uplynulé dny, děkujeme za prázdniny, dovolenou, za odpočinek. Děkujeme za to, když můžeme dělat něco smysluplného.

Odpusť nám nudu, hloupost a škarohlídství. Otevři nás pro krásu i úkoly, které na nás čekají.

Prosíme, ať i dnešní bohoslužby jsou setkáním s tebou. Amen.

Čtení: Lk 24,13-16 a 28-35 (cesta do Emaus)

Píseň: 299 *Chválu, dík, všichni vzdejme Pánu*

Text: Dt 30,11-20

Kázání:

Není třeba letět do vesmíru ani se plavit do zámoří, není třeba se potápět na dno oceánu ani podniknout pouť na svaté místo... A nemáme se ani co vymlouvat – že jsme neslyšeli, nerozuměli, že to bylo řečeno dávno, tajnou řečí, někomu jinému... že je to něco tajemného, skrytého, jen pro některé vyvolené...

Tento příkaz není ani nepochopitelný, ani vzdálený, ale úplně blízko – ve tvých ústech a ve tvém srdci. V mých – ústech a mém – srdci?!

Tak postupně.

Jaký příkaz? O co se jedná?

Nejde o nic menšího než o život, nebo o smrt.

Přítom ale – jde o to udělat krok, někdy třeba jen krůček, k dobru, k životu. Na křižovatce se rozhlédnout, zkontrolovat směr. Poslechnout navigaci, že jedu špatně a mám to otočit - zpátky na cestu života.

Čteme text ze 30. kapitoly 5. knihy Mojžíšovy, Deuteronomia. Dt má 34 kapitol, takže jsme skoro na konci (na konci Dt a na konci celé Tóry) Mojžíš shrnuje to důležité. Brzy vejdete do zaslíbené země, do země, která pro vás bude / může být místem oplývajícím mlékem a medem, místem života, naděje, dobra, dobré budoucnosti. Když si to nepokazíte. Když (si) zase a znovu dokážete volit dobro a život.

Ano. To říkal Mojžíš tenkrát dávno. Ale co my s tím teď? Nestojíme na prahu nové země zaslíbené. Jsme docela obyčejní křesťané uprostřed Evropy, máme takové ty normální starosti a obavy... Copak jde v těch našich obyčejných denních rozhodováních o život? A - když už jde o život – čím se řídit? Nebo jinak – co to znamená, zvolit si smrt a zlo? Čeho se vyvarovat?

Kniha Dt, ze které čteme tento text, vznikla v době a místě babylónského zajetí. Tedy mimo tu zaslíbenou zemi. Stalo se to, před čím byli lidé varováni – opustili cestu Hospodinovu, k Pánu

Bohu se přimkli jen trochu, jen někdy, zapomněli, zabloudili... a Bible (kniha Dt obzvlášť) to vidí tak, že dobytí Judska Babylónany a následné zajetí, je důsledkem tohoto odpadnutí od Boha.

A přece. Není to konec. Právě tady, po pádu, v cizině, bez domova, bez chrámu, bez truhly smlouvy, bez obětí, rituálů... ti lidi (ztroskotanci) nejsou bez Boha. Nacházejí k němu novou cestu nebo spíš on se jim dává nově poznat. Jsem s vámi i tady, tu cestu z dobytého Jeruzaléma a zničené země do exilu jsem ušel s vámi. Máte šanci – poznat mě nově, nově mě pochopit, nově najít víru. Tady, v zajetí se lidé nově seznamují s Bohem blízko, s tím, kterému se v Bibli říká Immanuel, tj. Bůh blízko.

Může být tak nějak Bůh blízko i nám – současným křesťanům?

Byla jsem teď na konci června týden v Taizé. (ano, není potřeba jezdit na poutě a svatá místa... ale některá místa člověku na cestě víry pomohou) V kostele je tam několik ikon a u jedné z nich bych se chtěla s vámi zastavit. Je na ní zobrazen Kristus s přítelem. Ikona vznikla v 7. století v koptské církvi, zobrazuje Krista, který drží kolem ramen egyptského opata, (později svatořečeného) Menase.

Na obraze Kristus drží v ruce knihu, knihu Zákona, knihu slova Božího. Snad můžeme říct knihu se slovy podobnými, která slyšíme například v této 30. kapitole Dt. Ta slova nejsou daleko, nemusíte je hledat někde daleko v nebi ani hluboko pod mořem (ani na svatých místech)... jsou v tvých/našich ústech, v tvém/našem srdci. Takto to vyřizoval lidem Mojžíš.

A přece – s Ježíšem se ta slova stala ještě bližšími. Srozumitelnějšími. Na staré egyptské ikoně stojí nebo pomalu kráčí Ježíš vedle starého opata úplně blízko, drží ho kolem ramen. Pojď, půjdeme spolu... jako by říkal, nebudeš v tom sám...

Ten muž na obraze vedle Ježíše (opat Menas, ale můžeme si tam snad dosadit i sami sebe) má Ježíšovu ruku na rameni, a ve své levé ruce něco drží. Svitek. O dost menší než kniha, kterou má v ruce Ježíš. Je to jeho výbava na cestu. Nemusí znát všechno, to slovo, jak říkal Mojžíš, má v ústech a v srdci, na obraze je znázorněno jako svitek. Možná obsahuje jen pár slov. Těch důležitých, stačí málo, stačí na jeden den. Nemusíme vědět, znát a nést všechno. Máme Ježíše v zádech nebo vedle sebe. Nejdeme sami.

Ikona není statická. Není to zbožný pohled na Ježíše, není to setrvání v nějakém vytržení nebo upřený pohled do nebe. Docela obyčejně dva muži někam kráčí. Nesou slovo, slovo života, slovo, které jim ukazuje cestu, slovo, které různými způsoby předají dál.

Vydáváme se na cestu, vycházíme z kostela, jdeme s Ježíšem v zádech, jeho ruka se možná jen zlehka dotýká našich ramen. Jdeme s malým svítkem, neseme (si) pár důležitých vět.

Třeba je v tom našem svitku napsáno: Nabízím ti život, dobro, požehnání. Nejsi v tom všem sám. Ta cesta, tvůj život má smysl. Jdeš s Bohem a k Bohu. Tak s-bohem.

Nakonec se zastavím ještě u novozákonního čtení, které jsme slyšeli z Lukášova evangelia. Cesta do Emaus. Dva muži na cestě, přidal se k nim třetí, mluvili spolu... byl to Ježíš, ale jim dlouho trvalo, než ho poznali. A přitom jim byl tak blízko! Viděli ho, mohli se ho dotknout. Až při jídle, večeri Páně jim došlo, kdo s nimi byl, šel, kdo s nimi je i dál, i když ho nevidí. Zpětně si uvědomí, že jim přece srdce hořelo, že jim bylo zvláště teplo/dobře na duši.

S Pánem Bohem. Spánembohem (pozdraví nás občas někdo). Někdy jdeme s vírou pevnou a jasnou, někdy je ta naše cesta spíš nejisté a zdlouhavé tápání ve tmě... Spolu s pevnými i hledajícími se modlíme:

Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá, zůstaň s námi, když se den schyluje. Buď s námi, dávej se nám poznat. Prosíme o citlivost pro tvé slovo, vnímavost pro ukazatele cesty života. Drž nás kolem ramen. Amen.

Píseň: 777 *Buď mojí nadějí*

Ohlášky, sbírka

Píseň: 393 *Od věků Bůh*

Přímlová modlitba:

(K tobě voláme – prosíme tě, vyslyš nás.)

Pane Bože,

za svět, ve kterém žijeme, za naši zemi, za naše blízké okolí tě prosíme.

Ukazuj nám, kde a jak můžeme být užiteční a za co jsme spoluodpovědní. Prosíme o odvahu a vůli k citlivosti, pokoře a střídmosti, k šetrnému životnímu stylu. K tobě voláme – prosíme tě, vyslyš nás.

Myslíme na země a místa nenávisti, bojů, války.

Myslíme na Ukrajinu, na lidi i přírodu. Míra zkázy, kterou jako lidé dokážeme působit je veliká. Prosíme tě o mír, smíření, pokoj. Prosíme, pomáhej nám hledat způsoby, jak pomoci. K tobě voláme – prosíme tě, vyslyš nás.

Na lidi nemocné, slabé a umírající myslíme. Na ty, kdo pečují, starají se, myslíme. Myslíme na to, kdy nám docházejí síly, naděje a víra, když se z různých důvodů bojíme budoucnosti. Buď pomoci, posilou, světlem. Dávej trpělivost. K tobě voláme – prosíme tě, vyslyš nás.

Na děti i dospělé na prázdninách a dovolených myslíme. Prosíme, aby čas volna byl časem odpočinku a ne prázdnoty. Prosíme, ochraňuj nás na cestách.

Prosíme o vláhu pro vyprahlou zemi.

K tobě voláme – prosíme tě, vyslyš nás.

V tichu... Otče náš.

Poslání: Ř 10,6-9

⁴ Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.

⁵ Mojžíš píše o spravedlnosti, založené na zákoně: 'Člověk, který tak jedná, bude živ.'

⁶ Avšak spravedlnost založená na víře mluví takto: 'Nezabývej se myšlenkou: kdo vystoupí na nebe?' - aby Krista přivedl dolů -

⁷ 'ani neříkej: kdo sestoupí do propasti?' - aby Krista vyvedl z říše mrtvých.

⁸ Co však praví? 'Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci'; je to slovo víry, které zvěstujeme.

⁹ Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.

Požehnání: Hospodin ať je před tebou, aby ti ukázal pravou cestu, a tys měl za kým jít.

Hospodin ať je vedle tebe, aby tě mohl vzít za ruku a ty jeho.

Hospodin ať je za tebou, aby tě ochránil před zlými lidmi.

Hospodin ať je pod tebou, aby tě chytil, když bys snad padal.

Hospodin ať je u tebe, aby tě těšil, když budeš smutný.

Píseň: 667 *Zůstaň s námi*